

Arrest

nr. 140 810 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 10 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Ook de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt concreet dat het om een internationaal erkend paspoort moet gaan, of een gelijkwaardige reistitel, of een I.K.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Aan betrokkene werd daarenboven op 02.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met een inreisverbod voor drie jaar, haar betekend op 18.02.2013. Hierdoor wordt zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...)SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVEPLICHTING (ART.1-3 WET 29 JULI 1991)

De aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard om reden dat verzoekster niet zou aantonen dat buitengewone omstandigheden voorliggen.

Verzoekster veronderstelt dat met "buitengewone omstandigheden" die omstandigheden bedoeld worden

"welke kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag ingediend wordt op Belgisch grondgebied (bij de burgemeester van de verblijfplaats)."; de bestreden beslissing laat op dit punt aan duidelijkheid te wensen

over.

De bestreden beslissing stelt dat de voor verzoekster ingeroepen redenen (ter adstructie van de buitengewone omstandigheden) niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, om

reden dat er inreisverbod zou zijn betekend aan verzoekster.

Deze motivering kan niet worden weerhouden.

Het loutere feit dat er een inreisverbod aan verzoekster zou betekend zijn, betekent niet ipso facto dat er geen buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden; het ipso facto afleiden uit een vroeger inreisverbod dat er (ipso facto) geen buitengewone omstandigheden zouden kunnen weerhouden, vormt een gebrekkige motivering.

De motivering terzake het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden is derhalve gebrekkig waar zij geen inhoudelijke beoordeling maakt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, doch zondermeer weigert te aanvaarden, onder verwijzing naar een eerder inreisverbod.

1.2.2. SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL IUO. HET FAIR-PLAY-BEGINSEL

De bestreden beslissing stelt anderzijds dat de door verzoekster neergelegd geboorte-akte niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument (vermoedelijk wordt bedoeld "in de zin van art. 9bis Vw.).

Deze motivering schendt het rechtmatig vertrouwen dat verzoekster mocht koesteren dat deze geboorte-akte wel als identiteitsdocument zou worden weerhouden.

Immers, bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 15.03.13 werd eveneens deze geboorte-akte neergelegd, en blijkens de beslissing dd. 19.04.13 weerhouden als identiteitsdocument door de Staatssecretaris; immers, de beslissing dd.19.04.13 formuleert geen enkele opmerking terzake de geboorteakte (en de aanvaarding ervan als identiteitsdocument).

Verzoekster mocht derhalve het rechtmatig vertrouwen koesteren dat haar geboorte-akte zou worden aanvaard als identiteitsdocument.

Door anders te oordelen, schendt de Staatssecretaris het vertrouwensbeginzel. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

2.4. De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk zou verklaard zijn om reden dat zij niet zou aantonen dat er buitengewone omstandigheden voorliggen. Dit klopt echter niet. De verwerende partij heeft zich in de bestreden beslissing niet uitgesproken over het feit of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat niet voldaan werd aan de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk omdat de verzoekende partij niet over een identiteitsdocument beschikt en geen geldige reden heeft waarom zij dit niet voorlegt. Uit de bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat het gaat om cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Waar verzoekende partij voorts kritiek uit op het motief dat er een inreisverbod werd afgeleverd, wijst de Raad erop dat het motief dat verzoekende partij geen identiteitsdocument heeft voorgelegd in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en evenmin heeft aangetoond dat zij vrijgesteld is van deze voorwaarde, een determinerend motief betreft in die zin dat het de bestreden beslissing kan schragen.

De kritiek van de verzoekende partij aangaande het inreisverbod is aldus gericht tegen een overtollig motief. Nu deze kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing gelet op het voormelde determinerend motief, bestaat er geen noodzaak over te gaan tot een onderzoek van deze kritiek.

Het eerste middel kan niet aangenomen worden.

2.5. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.6. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

2.7. Volgens de verzoekende partij schendt de bestreden beslissing haar rechtmatig vertrouwen omdat zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 maart 2013 eveneens deze geboorteakte heeft neergelegd, en blijkens de beslissing van 19 april 2013 werd deze weerhouden als identiteitsdocument. De beslissing van 19 april 2013 formuleert geen enkele opmerking met betrekking tot de geboorteakte en de aanvaarding ervan als identiteitsdocument.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 6 februari 2013 enkel een geboorteakte voorlegde ten bewijze van haar identiteit. Waar zij verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 maart 2013 waarbij zij stelt ook deze geboorteakte voorgelegd te hebben en dit document wel aanvaard werd, kan zij geenszins gevolgd worden. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zij bij deze aanvraag een kopie van haar paspoort voegde, zodat haar betoog feitelijke grondslag mist. Bovendien dient tevens vastgesteld dat de aanvraag van 15 maart 2013 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft. Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling zijn identiteit bewijzen aan de hand van een identiteitsdocument of *“een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:*

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit

bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.”

Gelet hierop, waarbij dus niet kan gesteld worden dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake het voor te leggen identiteitsdocument identiek is zowel wat betreft een aanvraag op grond van artikel 9bis als op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan verzoekende partij sowieso niet gevolgd worden in haar betoog, zelfs indien zij bij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel een geboorteakte zou hebben voorgelegd, *quod non in casu*.

2.9. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijke onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat: *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Ook de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt concreet dat het om een internationaal erkend paspoort moet gaan, of een gelijkwaardige reistitel, of een I.K.*

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het

document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08)."

2.10. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER